

stændige personer. Også Socialdemokratiet, Venstre, Centrum-Demokraterne og Venstresocialisterne vil principielt have samme pension for gifte og ugifte – se Folketingstidende 1977–78, forhandlingerne spalte 5000, 5009, 5022, 5035 og 5068 – men typisk for disse partier udmønter de blot ikke i præcise lovforslag det, som de går og taler om i forsamlingshusene. Næsten det samme kan siges om Det Konservative Folkeparti og Kristeligt Folkeparti (spalte 5032 og 5058), jf. B 64 af 24. marts 1982. Men Venstre tilsagde så sent som i Folketingstidende 1975–76, forhandlingerne spalte 5890 f, sin modstand mod, at to ægtefæller skulle være det samme som to gange én enlig. På samme linie fandtes SF (spalte 5893).

b. Lovforslaget medfører ingen ændringer for *offentligt ansatte*. Af Fremskridtspartiets ændringsforslag til finanslovens § 25 fremgår det imidlertid, hvorledes de nuværende fordele for offentligt ansatte ønskes ændret til en solidarisk ligestilling med den del af samfundets borgere, der har haft beskæftigelse i det private erhvervsliv, se senest ændringsforslag nr. 2389 til finanslov 1982 (lovforslag nr. 1, 1981–82 (2. samling), blad nr. 155).

Det er skingrende uanstændigt, at den der har siddet behageligt nær de offentlige kasser såsom ministeren, kontorchefen og universitetsprofessoren tildeles 6 til 8 gange så meget i skatteyderbetalt pension som bageren, lagerarbejderen og alle de mange andre, som gammelparterne i deres usolidaritet henvender til pensionsproletariatet, men så sent som den 18. januar 1983 – Folketingstidende, spalte 4267 bekræftede alle de andre mod Fremskridtspartiets stemmer, at de ikke vil gå med til ligestillingssynspunktet ved, »at offentligt finansieret pension skal være ens for alle borgere, uanset deres position i samfundet, når de har opnået pensionsalderen«.

For alle nuværende tjenestemandspensionister og dem, der har ret til tjenestemandspension inden for de nærmeste år, foreslår Fremskridtspartiet en overgangsordning, der sikrer, at ingen går ned i realindtægt i forhold til den pension, de har til rådighed i henhold til den gældende lovgivning.

Men politikere, der har sikret sig særpensioner, fordi de selv styrer de offentlige kasser, vil straks miste deres særfordele – det gælder især folketingsmedlemmer, ministre, borgmestre og statsrevisorer.

Fremskridtsforslagene medfører også, at ingen nyansættes i det offentliges tjeneste med krav på højere pension end andre borgere. Lønnen skal findes løbende i lønposen og ikke på en pensionskonto. Ellers vil det arbejde, den 38-årige politibe-

tjent udfører i dag, blive grupperet helt forskelligt alt efter, om han dør som 60-årig eller som 98-årig. Pensioner hører derfor ikke til i ansættelsesforhold. Når de overhovedet er fremkommet i nævneværdigt omfang på det private område, skyldes det skattetænkning. Det er selvfølgelig ikke direkte Folketingets bord. Men Folketinget kan i al fald sikre, at dér, hvor det offentlige er arbejdsgiver, fejles den slags bort.

Tjenestemandspensionssystemet opstod i et samfund helt forskelligt fra det nuværende. Ordningen har for længst overlevet sig selv og må derfor afskaffes som et led i de omfattende besparelser, som de offentlige kasser hungrer så stærkt efter.

Ganske tilsvarende betragtninger gælder for forhold til de grupper, der særfavoriseres af ATP og Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Også disse grupper regnes i pensionsmæssig henseende som »finere«, uden at der er rimelighed i deres særfavorisering. Intet taler for, at de har fået mindre løn, end de ellers ville have haft, fordi lovgivningen har oprettet diverse frimærkekasseordninger. Deres eksistens er derfor en absurditet i et samfund, der opererer med ens pension for alle. Da de pågældende stort set er identiske med befolkningens altovervejende majoritet, er det lettest at putte pengene i den gældsplagede statskasse i stedet for først at iværksætte et kæmpebureaukrati til at udbetale midlerne med nogenlunde ens beløb til de fleste skatteydere og derefter udskrive større skatter end påkrævet, hvis fondsmidlerne under ét går i statskassen, som så udbetaler forhøjet folkepension til alle borgere overensstemmende med nærværende lovforslag.

Med hensyn til overenskomstansattes pensionskasseordninger er problemstillingen mere kompliceret. Dels på grund af, at beløbene er større for den enkelte pensionist, dels fordi der er tale om et langt mindre udsnit af skatteydere. Løsning af de overenskomstansattes særpensioner bør derfor søges samordnet med aftrapningen af indkomstskatten og ophævelsen af den af firkløveret og Socialdemokratiet i 1983 gennemførte særbeskatning af selvpensionister (den såkaldte realrenteafgift).

8. Ifølge forslaget udbetales folkepensionen *uden forudgående ansøgning* herom. Mennesker skal ikke af lovgiveren pestilleres med ét eneste stykke papir mere end absolut strengt nødvendigt.

9. I forslaget er ikke medtaget nogen paragraf om ophævelse af ældre lovgivning. En sådan bør udformes som ændringsforslag under behandlin-